

MARI ROLURI
ALE DRAMATURGIEI
CLASICE ORIGINALE

OVIDIU ROCOȘ ÎN HAGI TUDOSE

Există actori care, atunci când intră în scenă, ridică, prin însăși prezența lor, intensitatea dramatismului desfășurării, stimulează atenția spectatorului, creindu-i o stare de interes sporit pentru ceea ce va urma. Un asemenea actor este și Ovidiu Rocoș. În clipa în care el apare în scenă, în *Hagi Tudose* al lui Delavrancea, caracterul pînă atunci întrucîtva descriptiv al piesei se schimbă brusc. În scenă intră un personaj ce poartă cu sine un destin tumultuos, este în același timp capabil să stîrnească milă, dar și dispreț, pare umil, dar și perfid, tremură pentru orice bănuț dar, în forul lui intim, se prețuiește pentru acest viciu. S-ar putea spune că trăiește doar pentru aceasta. *Hagi Tudose* se pricepe să facă din tot ce există o slugă a avariției lui, a setei lui de galbeni.

Interesante sînt raporturile lui *Hagi Tudose* cu ceilalți, nuanțate parcă în funcție de ciștigul pe care l-ar putea realiza pe seama fiecăruia. *Hagi Tudose* are o altă atitudine față de fiecare personaj cu care vine în contact, și cu acest prilej ni se dezvăluie, bineînțeles, o nouă dimensiune a caracterului său. Iată cîteva trăsături — tot atîtea sarcini pentru realizatorul scenic al atît de cunoscutului *Hagi Tudose*.

După ani și ani, în care mulți s-au încumetat și unii au strălucit în chipul bătrînului avar al lui Delavrancea, actorul craiovean Ovidiu Rocoș a izbutit — cu profunda maturitate a artei lui — să ofere spectatorilor din orașul său și, prin intermediul televiziunii, celor din întreaga țară, o creație de maestru, construită cu inteligență, cu meșteșugul acelor actori care nu zăbovesc o clipă pe scenă fără să-și slefuiască talentul, o creație a cărei principală trăsătură — originalitatea — o distingi de la bun început.

În *Hagi Tudose*, actorul craiovean a arătat cît de mult atîrnă în balanța artei seriozitatea muncii, adîncimea de gîndire, capacitatea de analiză a unui rol, în funcție de raporturile lui cu celelalte, de ideile ce stau la baza lucrării. Numai așa a putut artistul emerit Ovidiu Rocoș să deslușească sensurile, uneori poate mai ascunse, ale cîte unei comportări a personajului încredințat lui spre realizare, numai astfel a putut discerne atîtea nuanțe în comportamentul bătrînului avar, ros de viciu, dar dispunînd de toate armele pe care acesta i le oferea.

Am înțeles cu acest prilej că pe scenă un actor nu e bătrîn și „vechi” decît atunci cînd talentul lui e debil. Și ce exemplu de tinerețe oferă Ovidiu Rocoș!